Jáchym Černý, „A Cheng a jeho prózy Tři králové (San wang)“

(posudek oponentky bakalářské práce)

Jak je zřejmé z názvu, tato bakalářská práce se věnuje třem povídkám spisovatele A Chenga z poloviny 80. let minulého století, které bývají označovány souhrnným názvem jako Tři králové. Autor si klade za cíl na základě formálního a tematického rozboru podat interpretaci povídek ve vzájemných souvislostech a při tom posoudit, nakolik tvoří jeden celek, tj. cyklus ve smyslu, jak cyklus definuje Forrest Ingram.

Autor k tématu přistupuje se znalostí dobových souvislostí i s důkladným přehledem o bádání o A Chengově díle. Volba metodologických východisek je adekvátní cílům práce a autor s přehledem propojuje vlastní četbu povídek s Ingramovým pojetím povídkového cyklu. Analýza, včetně přeložených ukázek, dokládá, že autor dobře zvládá práci s čínským pramenem. Pouze ojediněle jsou v překladech místa, která by si zasloužila lépe promyslet (např. spojení 漢語改德語好了 – přeloženo volně: „to je pak nemusíme vzdělávat a můžeme je jen vychovávat“, kontextu i A Chengovu stylu by lépe sedělo více doslovné, ale zároveň ironické: „to bychom pak čínštinu mohli nahradit morální naukou“ – s. 48).

Práce má zřetelnou strukturu a je dobře vystavěná. Oceňuji zejména propojení Závěru s předchozími rozbory; autor zde prokazuje schopnost vystavět text tak, že jednotlivosti se v závěru propojí a nabídnou odpověď na položenou výzkumnou otázku.

Po formální stránce práce splňuje všechny náležitosti kladené na odbornou práci, je psána vyzrálým stylem s minimem neobratností (tu a tam se přece jen vloudila chybička – jako např. Paoding jie niu – správně Pao Ding jie niu – s. 35, nebo chybně zapsané jméno překladatelky Gladys Yang jako Young – s. 28 aj.; označovat výrazy qiancheng a can wu rendao za „termíny“ je problematické – s. 49 apod.; na s. 24 se píše o „první a nejslavnější“ povídce, ale jmenován je omylem Král stromů).

Zcela výjimečně se objevuje nepochopení či přílišné zjednodušení (román Shuihu zhuan je označen za literaturou zakázanou během Kulturní revoluce – nicméně román byl spolu s třemi dalšími klasickými romány vydán v r. 1972, a to na popud nejvyššího vedení KS Číny), s. 30, p. 40; označení Tři králové je běžné i v čínské literární historii, nejen u západních autorů.

Navzdory těmto drobným nedostatkům je práce vynikající a zaslouží si hodnocení známkou výborně. K diskusi dávám následující otázku: v rozboru Krále dětí hovoříte o návratu k tradici také v souvislosti s tím, že hlavní hrdina zavrhne metodu biflování a místo toho vede studenty k tvořivému přístupu. Biflování je však charakteristický rys tradičního způsobu vzdělávání v Číně. Jak vysvětlíte tento rozpor, a to i v kontextu rozboru celého cyklu?

Vranov nad Dyjí, 3.6.2017 Prof. PhDr. Olga Lomová